

Juny 2020

«Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat» (Mt 10,40)

L'Evangelí de Mateu explica en aquest capítol com Jesús escull els Dotze i com els envia a predicar el seu missatge.

Són anomenats un per un, senyal de la relació personal que han construït amb el Mestre, a qui han seguit des de l'inici de la seva missió. N'han conegut l'estil, que es basa sobretot en la proximitat als malalts, als pecadors i a aquells considerats endimoniats; són totes persones descartades, jutjades negativament, de les quals cal mantenir-se allunyat. Solament després d'aquests signes concrets d'amor pel seu poble, Jesús es prepara per anunciar que el Regne de Déu és a prop.

Per tant, els apòstols són enviats en nom de Jesús, com els seus «ambaixadors» i és Ell qui hem d'acollir a través seu.

Sovint els grans personatges de la Bíblia, perquè han obert el cor a un hoste inesperat que no estava en els seus plans, reben la visita de Déu mateix.

També avui, sobretot en les cultures que mantenen un fort sentit comunitari, l'hoste és sagrat encara que sigui un desconegut i per a ell es prepara el lloc millor.

«Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat»

Jesús instrueix els Dotze: han de posar-se en camí amb els peus descalços i amb poc equipatge, amb un sarró lleuger, una sola túnica... Han de deixar que els tractin com a hostes, disposats a acceptar les atencions dels altres amb humilitat; han d'oferir de manera gratuïta ajuda i proximitat als pobres i deixar a tots la pau com a regal. Com Jesús seran pacients amb la incomprensió i la persecució, segurs que l'amor del Pare els assistirà.

D'aquesta manera qui tindrà la fortuna de trobar-ne un podrà experimentar realment la tendresa de Déu.

«Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat»

Tots els cristians tenen una missió, igual que els deixebles: testimoniar amb mansuetud, primer amb la vida i després amb la paraula, l'amor de Déu que ells mateixos han conegut, perquè esdevingui una realitat joiosa per a molts, per a tots. I ja que han trobat acolliment per part de Déu, malgrat la seva fragilitat, el primer testimoni és justament l'acolliment sol·lícit dels germans.

En una societat caracteritzada per la recerca de l'èxit i de la autonomia egoística, els cristians són cridats a mostrar la bellesa de la fraternitat, que reconeix que necessitem els uns dels altres i posa en joc la reciprocitat.

«Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat»

Això ha escrit Chiara Lubich sobre l'acolliment evangèlic: «[...] Jesús ha estat la manifestació de l'amor plenament acollidor del Pare del Cel cap a cadascú de nosaltres i de l'amor que, com a conseqüència, hauríem de tenir els uns vers als altres. [...] Per això tractarem de viure aquesta Paraula de vida abans de res dins les nostres famílies, associacions, comunitats, grups de treball, eliminant en nosaltres els judicis, les discriminacions, les prevencions, els ressentiments, les intoleràncies cap a aquest o aquell proïsme, tan fàcils i tan freqüents, que tant refreden i comprometen les relacions humanes i impedeixen, blocant-lo com el rovell, l'amor recíproc. [...] L'acolliment de l'altre, d'aquell que és diferent de nosaltres, és la base de l'amor cristià. És el punt de partença, el primer esglaió per a la construcció de la civilització de l'amor, de la cultura de comunió, a la qual Jesús ens crida especialment avui»[\[1\]](#).

Letizia Magri

[\[1\]](#) C. Lubich, Paraula de Vida, desembre de 1992, a *Palabras de vida* (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020 (pròxima publicació).